

РЕШЕНИЕ

№ 38134

гр. София, 17.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8594** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Ш., гражданин на Кралство М. срещу Решение № П-3/29.07.2025 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ последваща молба за предоставяне на международна закрила на чужденеца не е допусната до разглеждане по същество.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон и в нарушение на административно-производствените правила. Твърди се, че административният орган не се е съобразил изобщо с доводите, които са изтъкнати от кандидата за международна закрила при подаването на последващата молба. Същите са свързани с личното му положение в страната на произход. Не са взети предвид и не са обсъдени новопредставените писмени доказателства, касаещи статута на търсеция закрила.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и заедно с назначения му по реда на ЗПП адвокат Г. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт П. оспорва жалбата.

Участвалият в производството представител на СГП намира оспореното решение за правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с решение № УПП-623 от 13.08.2024 г. на Интервюиращ орган на

ДАБ при МС, гражданин на Кралство М. молбата на М. Ш. за предоставяне на международна закрила е отхвърлена, като явно неоснователна.

По преписката не се съдържат данни, а в жалбата не се навеждат доводи, решението да е оспорено, поради което следва да се приеме, че същото е влязло в сила на 21.08.2024 г. (същото е връчено на оспорващия на 13.08.2024 г.).

На 16.07.2024 г. М. Ш. е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, в която по същество отново е поискал да му бъде предоставена международна закрила. Мотивирал е молба си с това, че се страхува за живота си, предвид на положителното му отношение към християнската религия, което не се приема за нормално от мюсюлманското общество в М.. След спор по темата с негов колега, той бил намушкан с нож и трябвало да се лекува дълго време. Неговото отношение към християнската религия не било прието добре в семейството му. Страхувал се да смени религията си, защото затова в М. го грозяла присъда с „лишаване от свобода“. За да избегне бъдещи неприятности в тази връзка той напуснал страната.

При първоначално проведеното интервю на 07.08.2024 г., оспорващият сочи, че не е имал проблеми, във връзка с нейната етническа принадлежност, раса, мюсюлманско вероизповедание или като член определена социална или политическа група. Не е бил арестуван и подлаган на мъчение или нечовешко или унижително отношение.

Към последващата молба са представени два броя документи на чужд език – медицинско удостоверение и копие от идентификационен документ с неизвестно съдържание.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Интервюиращият орган при Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за разглеждане на последващата молба по същество, т.е. представените нови писмени доказателства, не могат да променят, първоначалните изводи за липса на предпоставките за предоставяне на закрила, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-02-576/21.10.2025 г., относно настоящата обществена и политическа ситуация в М. и положението на християните в страната.

По време на проведеното по делото открито заседание, съдът даде възможност на оспорващия да обясни мотивите, поради които иска предоставяне на международна закрила. Същият посочи, че е напуснал М., защото е приел християнската религия преди около осем месеца. Бил е учител по френски и бил уволнен, когато се разбрало, че е християнин. Не се е определил към коя църква принадлежи. При уволнението си бил предупреден, че ще получи призовка от съда, което го подтикнало да напусне страната. В М. има жена и деца, които живея още там.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на М. Ш. на 04.08.2025 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 07.08.2025 г. (вх. № 19833), т.е. в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че подадената от М. Ш. последваща молба за предоставяне на международна закрила е недопустима, на основание чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, т.е. чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено

значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

По силата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: 1. допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила или 2. не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила

В административния акт е посочено, че към момента на депозирането на последващата молба, оспорващият не навежда доводи и не сочи нови обстоятелства, даващи възможност да се направи извод за наличие на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е законосъобразно по следните съображения.

Наведените в жалбата твърдения, не могат да променят вече установеното с влязло в сила решение на орган при ДАБ обстоятелство, че М. Ш. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, т.е., че ако се завърне в М., животът му ще бъде поставен в опасност.

Съдът не намира за достоверна изложената по време на съдебното заседание бежанска история. Същата съдържа съществени противоречия с дадените по време на проведеното през август 2024 г., в което М. Ш. сочи, че е работил в затвор, като е учел затворници, как да правят мебели, а впоследствие твърди, че е бил учител по френски. Също така първоначално той изтъква, че не е приел християнската религия, а след това казва, че я е приел, осем месеца, преди да напусне М.. Тези драстични противоречия правят бежанската му история непоследователна и лишена от истинност.

Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

Представените с последващата молба документи са на чужд език и не следва да бъдат обсъждани от съда.

Анализът на релевираните доводи мотивира съда да приеме, че в случая са изпълнени изцяло условията на чл. 33, пар. 2, б. г) от Директива 2013/32/ЕС, съгласно който държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Тълкуването на тази норма налага извода, че административният орган не следва да разглежда по същество всяка последваща молба за предоставяне на международна закрила от конкретния кандидат. Това следва да стане, единствено ако последният в действителност е представил нови елементи или е изтъкнал факти, имащи в действителност отношение към правото да получи закрила, в случай, че отговаря на условията на Директива 2011/95/ЕС. Т.е. не всеки един документ, представен от кандидата с последващата молба или направено твърдение, би бил основание, тя да бъде разгледана по същество, а само такива документи, които в действителност не са били известни на кандидата при подаването на първоначалната му молба и от тяхното съдържание може да се извлече вероятност, кандидатът да получи закрила. Преценката на тези документи е изцяло в правомощията на административния орган, разглеждащ последващата молба. В случая, както беше посочено на практика липсват нови писмени доказателства, а

изтъкнатите доводи са непоследователни и противоречиви.

М. Ш. в действителност не е представил нови документи и не е навел нови твърдения, имащи отношение към правото му да получи международна закрила и даващи основание молбата му за закрила да бъде повторно разгледана по същество.

От информацията в представената справка № МД-02-576/21.10.2025 г., че конституцията на М. гарантира на всички граждани да „практикуват своите религиозни дела”. Официална религия в страната е ислямът в сунитския му вариант. Тази религия се ползва с особени привилегии. Криминализирани са обиди и открито неуважение към мюсюлманските ценности и разбирания. Забранено е да се примамват хора към обръщане от ислям в друга религия и изказвания, покопаващи ислямската религия. Налице са данни за осъдени лица, отправяли критики към исляма в социални мрежи или чрез публични изказвания. В страната има официално регистрирани 44 чуждестранни християнски църкви, осъществяващи религиозна дейност. Макар да не е официално забранено, граждани на М. избягват да посещават църковни служби от страх да не бъдат подложени на правителствен тормоз, да имат проблеми с работата си и да бъдат подложени на осмиване от локалните социалните общности.

Анализът на изложената информация, води до извода, че макар в М. ислямът да е водеща официална религия, няма официална забрана за практикуване и на други религии, включително и християнството. Без съмнение изповядване на други религии не се посреща с толерантност от властите и обществото, но в никакъв случай не може да се приеме, че води до преследване от правителството или от неправителствени организации. Безспорно е, че обществото в М. не гледа добронамерено на хората, изповядващи религии, различни от исляма, което не води до автоматична изолация, осмиване или подлагане на санкции на тези хора.

В тази връзка следва да се приеме, че ако в действителност М. Ш. е имал положително отношение към християнството, той не би могъл поради това обстоятелство да бъде подложен на преследване в държавата си на произход. Без съмнение това негово отношение е могло да предизвика спорове и дори неодобрение на приятели, роднини и колеги, което в никакъв случай не може да бъде прието за дискриминация или тормоз, основани на религиозен признак, още повече, че в случая, както беше изтъкнато, няма сигурни данни, според бежанската история на Ш., че същият изобщо е имал такова отношение, а още по-малко, че в действителност е приел християнската религия.

По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът след обсъждане на събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, намира следното.

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.

Съдът намира, че ситуацията в Кралство М. е стабилна, предсказуема и без елементи политически и икономически сътресения. От представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и

здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на територията на Кралство М. е налице какъвто и да е въоръжен конфликт, достигащ до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсецът закрила, върнат в страната, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсецът закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници, приемайки правилно, е тази разпоредба в случая не намира приложение.

Към настоящия момент в М. не е налице ситуация на безогледно насилие. Не се установяват данни да е налице конфликт, който да представлява риск за живота на цивилното население. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила", т. е. хуманитарен статут. В тази насока следва да се отчете фактът, че самото лице не споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в М..

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Ш., гражданин на Кралство М. срещу Решение № П-3/29.07.2025 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ последваща молба за предоставяне на международна закрила на чужденеца не е допусната до разглеждане по същество. Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.